

INLEIDING TOT DE Z.G. GROTE PROFETEN (JESAJA T/M DANIËL)

UIT DE 'SYNOPSIS' DEEL 4
VAN J.N. DARBY

4.0

© UIT HET WOORD DER WAARHEID

DE 'SYNOPSIS' IS EEN DIEPGAAND COMMENTAAR
OP DE HELE BIJBEL,
VERSCHEENEN IN 8 DELEN BIJ DEZE UITGEVER.

MET DANK AAN BR. H.C.M. TEN HAAKEN VOOR ZIJN INITIATIEF EN INZET!

DEZE EERSTE DIGITALE VERSIE KAN NOG ENKELE SCANFOUTEN BEVATTEN, WAARVOOR ONZE EXCUSES.
ER WORDT AAN GEWERKT DEZE TEKST NOGMAALS DOOR TE NEMEN.
TOCH DENKEN WE DAT HIJ NU AL NUTTIG KAN ZIJN VOOR BELANGSTELLENDE.

INLEIDING TOT DE PROFETEN

Thans komen we op het gebied van de profetie. Dit gebied is zeer uitgestrekt en belangrijk en wel met betrekking tot de volgende punten:

1. Zedelijk onderricht wordt er in gevonden.
2. Grote gebeurtenissen worden er in meegedeeld.
3. De regering van God wordt voor ons ontvouwd.
4. De openbaring van wat Hij Zelf is in Zijn wegen met de mensen wordt ons door Zijn regering voorgesteld.

Jahweh en Zijn wegen en de Messias zien we door alles heen schitteren. Israël vormt de binnenste cirkel, of de eigenlijke grondslag, waarop de wegen van God zich ontplooien, en het is ook met Israël, dat de Messias in directe verbinding staat. Buiten deze cirkel, meer op de achtergrond, verzamelen zich de volken, die de werktuigen en de voorwerpen van Gods oordelen zijn en later de voorwerpen van Zijn universele regering, als zij onderworpen zullen zijn aan de Messias, Die evenwel speciaal Israël als Zijn eigen volk zal opeisen.

Het is duidelijk, dat het hier niet gaat over de Gemeente of over de plaats van de individuele gelovige. In de gemeente zijn noch joden, noch heidenen (volkeren). In haar kent de Vader de voorwerpen van Zijn eeuwige uitverkiezing als Zijn geliefde kinderen, en Christus, Die in de Hoge verheerlijkt is, kent haar als Zijn Bruid en Zijn Lichaam. De profetie handelt over de aarde en over de regering van God. Want nadat het vraagstuk van het persoonlijke heil geregeld is, vinden we twee grote onderwerpen in de Schriften behandeld t.w. de regering van deze wereld, en de soevereine genade, die arme zondaren genomen heeft om ze in dezelfde positie te plaatsen als Gods eigen Zoon, als de verheerlijkte Mens, en om ze als zonen aan te nemen. De Goddelijke heerlijkheid, en dat in Christus, is vanzelfsprekend het middelpunt van alles.

Als we de dingen niet naar onze eigen belangrijkheid afmeten, maar in overeenstemming met de belangrijkheid van de openbaring van God, dan zal datgene wat Zijn wegen, als gezien in Zijn regering, openbaart een veel grotere betekenis krijgen in onze ogen.

Ongetwijfeld is de gemeente en de christen - als enkeling beschouwd - van een nog verhevenere orde dan Israël, omdat God hier al de geheimen van Zijn eeuwige liefde en van Zijn diepste tegenwoordige Goddelijke genegenheden heeft geopenbaard. Maar laten wij er wel aan denken, dat het hier niet alleen gaat om het terrein, waarop gehandeld wordt, maar ook en vooral om Hem, Die er handelt. Dit zal ons doen zien, hoe belangrijk de wegen van God t.a.v. Israël en de aarde zijn.

En dit zijn de onderwerpen van de profetie. De andere onderwerpen (gemeente en gelovige) zullen wij vooral in de geschriften van Paulus en Johannes vinden.

We vinden in de profeten twee onderafdelingen:

1. De profetieën die betrekking hebben op Israël, gedurende de tijd dat het door God erkend is, en die dus ook de toekomstige heerlijkheid betreffen.
2. De profetieën die ons inlichten over wat zal plaats vinden, gedurende de tijd, dat God Zijn volk verworpen heeft, maar die dit ook doen met het oog op de eindzegening

van het volk.

Dit onderscheid berust op het feit, dat de troon van God - Die tussen de cherubs gezeten is - van Jeruzalem was weggenomen en dat het heersen over de aarde aan de volken werd toe- vertrouwd. De tijd van dit heersen wordt „de tijd der volken” genoemd. Het eerste deel van de profetieën heeft betrekking op wat aan dit tijdvak vooraf gaat en erop volgt. Het tweede deel betreft het tijdvak zelf. Er is een overgangstijd gedurende welke tijd het om het herstel van het volk gaat, als het einde van de „tijden der volken” nadert. Deze overgangstijd wordt in het bijzonder behandeld in die profetieën die verband houden met de „tijden der volken”.

Op deze tijd zinspelen ook de psalmen in zo rijke mate, terwijl ze hem verbinden met de eerste komst van de Heer en Zijn verwerping door de joden, zoals de Heer ook zegt: „Gij zult Mij voortaan niet meer zien, totdat gij zult zeggen: Gezegend is Hij, Die komt in de Naam des Heren”. Maar de algemene geschiedenis van het tijdvak zelf wordt onder verschillende vormen gegeven. De periode die zich uitstrekt van de wegvoering naar Babel tot de geboorte van de Heer Jezus heeft een bijzonder karakter. Want de volken heersen en toch bevindt Juda zich in Jeruzalem, terwijl het de Messias verwacht. God begunstigde Zijn volk met het getuigenis van profeten, die zich voornamelijk tot deze stand van zaken richtten, nl.: Haggai, Zacharia en Maleachi. Hun profetieën hebben dus een speciaal karakter in overeenstemming met de positie, waarin het volk zich toen bevond, en met Gods wegen ten opzichte van dit volk.

En dan is er nog een profeet die een onderscheiden plaats inneemt: de profeet Jona. Hij was belast met het laatste getuigenis dat rechtstreeks tot de volken gericht werd, om te tonen dat God toch aan hen dacht, en dat Zijn regering zich op een soevereine wijze over allen uitstreckte, hoewel Hij Israël reeds geroepen had, opdat het een voor Hem afgezonderd volk zou zijn.

Wij zullen later - vanuit andere gezichtspunten - het karakter van deze profeet bestuderen.

Christus is het Middelpunt van alle profetieën, wat overigens ook hun karakter moge zijn. Het is de Geest van Christus, Die erin spreekt. Van de twee delen waaruit de profetieën bestaan, is het ene belangrijk groter dan het andere. In het Oude Testament geeft alleen de profeet Daniël bijzonderheden over de „tijd der volken”, met enkele bijzondere openbaringen in het boek Zacharia. Er is een zeer opvallend verschil tussen de twee soorten van profetieën. Die welke betrekking hebben op de tijd waarin Israël erkend is, richten zich tot het volk, tot hun geweten en hun hart. Zij die ons de geschiedenis geven van de „tijd der volken” richten zich niet tot Israël, hoewel het een openbaring is voor het volk. In de boeken van de drie profeten, die na de gevangenschap profeteerden worden noch Israël, noch Juda ooit het volk van God genoemd, behalve dan als belofte voor de toekomst, als de Messias de zegening weer zal vestigen.

Ik moet nog een beginsel noemen, dat weliswaar eenvoudig is, maar toch belangrijk voor het verstaan der profetieën. Welke beelden Gods Geest ook moge gebruiken om de wegen van God of die van de vijand te beschrijven, het voorwerp van de profetie is nooit een beeld. Het gaat hier niet om de profetieën, waarin alles symbolisch gezien wordt, want op hen zou deze opmerking niet toegepast kunnen worden. Overigens is een symbool niet hetzelfde als een beeld. Een symbool of zinnebeeld is een samenstel van zedelijke of historische hoedanigheden (of ook van beide tegelijk), die tot het profetische voorwerp behoren, om de gedachte

te tonen die God over dat voorwerp heeft. Indien ook zekere onderdelen van het symbool beelden kunnen zijn, toch kunnen we het symbool zelf geen beeld noemen, als we ons juist willen uitdrukken, maar een treffend geheel, gemaakt van de hoedanigheden, waaruit zedelijk het voorwerp dat beschreven wordt, bestaat. Er is dan ook niets leerrijkers dan een symbool dat goed verstaan wordt. God geeft ons daarin een volmaakt begrip van de wijze, waarop Hijzelf datgene, wat door het symbool wordt vertegenwoordigd, ziet, wat dus in Zijn ogen het zedelijk karakter ervan vormt.

Laten we nu beginnen met de bestudering van de boeken van de profeten.